

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **Mgr. M. K.**, narozený x
bytem x
zastoupen JUDr. Athanassiose Pantazopoulosem, advokátem
sídlem Slavíkova 19, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Úřad pro ochranu osobních údajů**
sídlem Pplk. Sochora 727/27, 170 00 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí předsedkyně Úřadu pro ochranu osobních údajů ze dne 7. 3. 2017 č. j. UOOU-11173/16-23

takto:

- I. Rozhodnutí předsedkyně Úřadu pro ochranu osobních údajů ze dne 7. 3. 2017 č. j. UOOU-11173/16-23 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 19.456 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce JUDr. Athanassiose Pantazopoulose, advokáta.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí předsedkyně žalovaného, kterým byl podle ust. § 152 odst. 5 písm. b) zákona č. 500/2004

Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), zamítnut rozklad podaný žalobcem a potvrzeno rozhodnutí žalovaného č.j. UOOU-11173/16-17 ze dne 2. 1. 2017. Tímto rozhodnutím žalovaného ze dne 2. 1. 2017 byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupků podle zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů (dále jen „zákon o ochraně osobních údajů“), ve formě nedbalostního zavinění, kterých se měl dopustit jako člen přípravného výboru v souvislosti s doplněním návrhu na registraci náboženské společnosti „Cesta Guru Jary“, doručeným dne 30. 11. 2015 Ministerstvu kultury, a to tím, že

- I. zpracovával nepřesné osobní údaje S. G. v rozsahu jméno, příjmení, adresa trvalého pobytu, datum narození a podpis, aj. O. v rozsahu jméno, příjmení, adresa trvalého pobytu, rodné číslo a podpis, uvedeny na podpisových arších č. 8 a 9, neboť se nejednalo o osoby hlásící se k náboženské společnosti „Cesta Guru Jary“, čímž porušil povinnost stanovenou v § 5 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně osobních údajů, tedy povinnost správce zpracovávat pouze přesné osobní údaje, které získal v souladu s tímto zákonem, a je-li to nezbytné, osobní údaje aktualizovat,
- II. shromažďoval osobní údaje S. G. v rozsahu jméno, příjmení, adresa trvalého pobytu, datum narození a podpis, a J. O. v rozsahu jméno, příjmení, adresa trvalého pobytu, rodné číslo a podpis, nikoli otevřeně, resp. pod záminkou jiného účelu, než byl prezentován subjektu údajů, neboť nebyly osobami hlásícími se k náboženské společnosti „Cesta Guru Jary“, čímž porušil povinnost stanovenou v § 5 odst. 1 písm. g) zákona o ochraně osobních údajů, tedy povinnost správce shromažďovat osobní údaje pouze otevřeně, neshromažďovat osobní údaje pod záminkou jiného účelu nebo jiné činnosti,
- III. nedostatečně informoval subjekty údajů (S. G. a J. O.) o tom, že poskytnutím svých osobních údajů a podepsáním podpisového archu se stanou osobami hlásícími se k náboženské společnosti „Cesta Guru Jary“ a po registraci jejími členy, čímž porušil povinnost stanovenou v § 11 odst. 1 zákona o ochraně osobních údajů, tedy povinnost správce při shromažďování osobních údajů informovat subjekt údajů o tom, v jakém rozsahu a pro jaký účel budou osobní údaje zpracovány, osobní údaje zpřístupněny, nejsou-li subjektu údajů tyto informace již známy. Správce musí subjekt údajů informovat o jeho právu přístupu k osobním údajům, právu na opravu osobních údajů, jakož i o dalších právech stanovených v § 21,

a tím dle žalovaného spáchal v bodě I přestupek podle § 44 odst. 2 písm. b) zákona o ochraně osobních údajů, neboť zpracovával nepřesné osobní údaje, v bodě II přestupek podle § 44 odst. 2 písm. c) zákona o ochraně osobních údajů, neboť shromažďoval osobní údaje způsobem, který neodpovídá stanovenému účelu, v bodě III přestupek podle § 44 odst. 2 písm. f) zákona o ochraně osobních údajů, neboť neposkytl subjektu údajů informace v rozsahu nebo zákonem stanoveným způsobem. Za to mu podle § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, v souladu s § 44 odst. 5 zákona o ochraně osobních údajů byla uložena pokuta ve výši 2 000 Kč a dále povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Žalobce v žalobě namítal, že byla zjištěna překážka řízení spočívající v tom, že o stejné věci z téhož důvodu již bylo zahájeno řízení u stejného správního orgánu, neboli pro překážku litispendence. Měl za to, že v případě řízení vedeného pod sp. zn. UOOU-11173/16 nebyly zjištěny žádné nové skutečnosti a žalovaný čerpal informace ze spisu sp. zn. UOOU 12287/15, pouze tedy zahájil další samostatné řízení proti žalobci. Dále namítal, že žalovaný

jednal v rozporu se zásadou ústnosti a materiální pravdy, když o svědeckém výsledku, ke kterému byla předvolána paní J. O. a který se uskutečnil dne 4. května 2016, nebyl vyrozuměn žádný z členů Přípravného výboru náboženské společnosti Cesta Guru Járy, ani jejich právní zástupce, čímž mělo dojít k porušení čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). V rámci spravedlivého správního řízení žalobce předpokládal, že paní S. G. bude řádně vyslechnuta a že on bude o tomto úkonu správního orgánu vyrozuměn, aby se mohl výsledku zúčastnit.

3. K obvinění, že mělo dojít k nepřesnému zpracování osobních údajů osob, žalobce sdělil, že shromážděné podpisy věřících a jejich rodná čísla byla sesbírána na řádný podpisový arch přesně podle vzoru Ministerstva kultury s textem: *Název náboženské společnosti: Cesta Guru Járy. „Já, níže podepsaný, prohlašuji, že jsem osobou hlásící se k výše uvedené náboženské společnosti, tj. jsem osobou, která podle svého přesvědčení a vnitřních předpisů církve a náboženské společnosti k ní přináleží.“* a dále byl signatářům distribuován dokument s hlavičkou organizace Cesta Guru Járy s názvem *„Vyznání víry Cesty Guru Járy náboženské společnosti“*, kde bylo jasně uvedeno, na jaký účel se podpisy shromažďují. Považoval za nutné uvést, že žalovaný se během správního řízení výrazně přikláněl k tvrzením oslovených signatářů a že nedostatečně prokázal skutky, ze kterých žalobce vinil. Měl za to, že žalovaný se jednostranně spoléhal na tvrzení svědků, která si navíc ani řádně neověřil při osobních pohovorech. Dle žalobce žalovaný ve svém přístupu nezohlednil zásadu presumpce neviny, vycházel pouze z odpovědí k dotazu Ministerstva kultury ČR, které oslovení signatáři odeslali pouze písemně.
4. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že postup kontroly vykonávaný podle zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole, a případné řízení o přestupku jsou dvě samostatná na sobě v zásadě nezávislá řízení, kdy každé sleduje zcela jiný účel. Dále žalovaný odkázal na žalobou napadené rozhodnutí předsedkyně žalovaného ze dne 7. 3. 2017 i jemu předcházející rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 1. 2017. V případě paní J. O. měl žalovaný za to, že ústní jednání konané dne 4. 5. 2016 nepředstavovalo výslech ve smyslu získání svědecké výpovědi dle § 55 správního řádu, a proto nebyla nutná účast kontrolovaných osob. K záležitosti paní S. G. žalovaný uvedl, že nebyla v rámci správního řízení předvolána k podání svědecké výpovědi, neboť žalovaný považoval listinné podklady pořízené v průběhu kontroly za dostatečně průkazné. Dle žalovaného ze spisových materiálů i ze zjištění Ministerstva kultury vyplývá, že skutečný účel, tj. získání potřebného počtu členů náboženské společnosti pro úspěšnou registraci u Ministerstva kultury, nebyl signatářům zcela přesně a jasně sdělen. Absence zcela přesného či vůbec nějakého vysvětlení skutečného účelu zpracování jejich osobních údajů, především skutečnosti, že podpisem se stávají členy náboženské společnosti Cesta Guru Járy, je podle žalovaného postačující k porušení povinnosti správce, podle které je povinen shromažďovat osobní údaje pouze otevřeně a je zakázáno shromažďovat osobní údaje pod záminkou jiného účelu či k jiné činnosti. Z uvedených důvodů také nebyla náboženská společnost Cesta Guru Járy zaregistrována Ministerstvem kultury. Žalovaný navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.
5. Při jednáních před soudem právní zástupce žalobce a žalovaný setrvali na svých právních názorech a procesních stanoviscích.
6. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [ust. § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně.

7. Soud nejprve uvádí, že směřuje-li žaloba (§ 65 a násl. s. ř. s.) proti rozhodnutí vedoucího ústředního orgánu státní správy, je žalovaným tento ústřední orgán, nikoliv jeho vedoucí (srov. podobně rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2006 č.j. 4 As 57/2005-64 či ze dne 8. 12. 2020 č.j. 3 Azs 102/2019-46). Proto v dané věci je žalovaným Úřad pro ochranu osobních údajů.
8. Soud ze správního spisu zjistil, že žalovaným byla zahájena kontrola dodržování povinností správce/zpracovatele osobních údajů v souvislosti s podáním návrhu na registraci náboženské společnosti Cesta Guru Járy. Dne 28. 1. 2016 a dne 3. 2. 2016 proběhla za účasti žalobce ve věci ústní jednání, následně dne 4. 5. 2016 proběhlo ústní jednání s J. O., za přítomnosti kontrolujících osob PhDr. P. K., JUDr. J. K. a Mgr. M. H.. Dne 11. 10. 2016 byl oddělení správních činností žalovaného předán kontrolní spis sp. zn. UOOU-12287/15 s podnětem k vedení správního řízení. Žalovaným byl pod č.j. UOOU-11173/16-4 dne 14. 10. 2016 vydán příkaz, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupků specifikovaných v bodě 1 tohoto rozsudku. Proti tomuto příkazu podal žalobce prostřednictvím svého právního zástupce odpor. Rozhodnutí žalovaného, kterým byl žalobce uznán vinným z těchto přestupků, bylo vydáno dne 2. 1. 2017. Žalobce proti němu podal rozklad. Dne 7. 3. 2017 bylo vydáno žalobou napadené rozhodnutí předsedkyně žalovaného.
9. Správní spis obsahuje především následující pro danou věc podstatné dokumenty: e-mail S. G. ze dne 15. 3. 2016, protokol z ústního jednání s J. O. ze dne 4. 5. 2016, protokol o kontrole č.j. UOOU-12287/15-94 ze dne 7. 9. 2016, příkaz č.j. UOOU-11173/16-4, rozhodnutí žalovaného č.j. UOOU-11173/16-17, žalobou napadené rozhodnutí č.j. UOOU-11173/16-23.
10. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
11. Podle ust. čl. 6 odst. 3 Úmluvy každý, kdo je obviněn z trestného činu, má tato minimální práva: a) být neprodleně a v jazyce, jemuž rozumí, podrobně seznámen s povahou a důvodem obvinění proti němu; b) mít přiměřený čas a možnost k přípravě své obhajoby; c) obhajovat se osobně nebo za pomoci obhájce podle vlastního výběru nebo, pokud nemá prostředky na zaplacení obhájce, aby mu byl poskytnut bezplatně, jestliže to zájmy spravedlnosti vyžadují; d) vyslyšet nebo dát vyslyšet svědky proti sobě a dosáhnout předvolání a výslech svědků ve svůj prospěch za stejných podmínek, jako svědků proti sobě; e) mít bezplatnou pomoc tlumočníka, jestliže nerozumí jazyku používanému před soudem nebo tímto jazykem nemluví.
12. Podle ust. čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) každý má právo, aby jeho věc byla projednána veřejně, bez zbytečných průtahů a v jeho přítomnosti a aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům. Veřejnost může být vyloučena jen v případech stanovených zákonem.
13. Podle ust. § 49 odst. 1 správního řádu ústní jednání správní orgán nařídí v případech, kdy to stanoví zákon, a dále tehdy, jestliže je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné. Nehrozí-li nebezpečí z prodlení, uvědomí správní orgán o ústním jednání účastníky nejméně s pětidenním předstihem. Tuto povinnost nemá vůči účastníkovi, který se práva účasti na ústním jednání vzdal.
14. Podle ust. § 55 odst. 1 správního řádu každý, kdo není účastníkem, je povinen vypovídat jako svědek; musí vypovídat pravdivě a nesmí nic zamlčet.

15. Jak plyne z ustálené judikatury, trestněprávní záruky garantované v Úmluvě či Listině se uplatní i v oblasti správního trestání (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2018 č.j. 1 As 460/2017-35, ze dne 31. 5. 2007 č.j. 8 As 17/2007-135, publ. pod č. 1338/2007 Sb. NSS, či ze dne 27. 10. 2004 č.j. 6 A 126/2002-27, publ. pod č. 461/2005 Sb. NSS).
16. K tomu lze odkázat na ustálenou judikaturu, kupříkladu na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2015 č.j. 1 As 155/2014-36: „*Nejvyšší správní soud připomíná, že v oblasti správního trestání je nutné aplikovat zásady trestního práva. Přestupek spadá do pojmu „trestních obvinění“ ve smyslu čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/1992 Sb.; dále jen „Úmluva“), a proto osobě obviněné z přestupku náleží procesní práva obdobná těm, jakých požívá obviněný z trestného činu. Obviněný z přestupku má proto ústavně zaručené právo být přítomen ústnímu jednání o přestupku (čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, čl. 6 odst. 3 písm. c) a d) Úmluvy). Na přítomnost obviněného u jednání první instance ve věci klade velký důraz i Evropský soud pro lidská práva (viz např. rozsudek velkého senátu ze dne 18. 10. 2006 ve věci *Hermi proti Itálii*, stížnost č. 18114/02, § 61; či rozsudek ze dne 2. 3. 1987 ve věci *Monnell a Morris proti Spojenému království*, stížnosti č. 9562/81 a 9818/82, § 58 aj.). Ústní jednání podle § 74 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“), lze proto bezesporu označit za nejdůležitější fázi přestupkového řízení a za období hlavního líčení v trestním řízení (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 1. 2013, č. j. 7 As 77/2012 – 44).“ Podobně i v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 1. 2013 č.j. 7 As 77/2012-44 je uvedeno: „Je-li řízení o přestupku řízením o oprávněnosti trestního obvinění ve smyslu čl. 6 odst. 1 Úmluvy, má obviněný z přestupku další minimální práva, mimo jiné i právo mít přiměřený čas a možnosti k přípravě své obhajoby, právo obhajovat se osobně nebo za pomoci zástupce podle vlastního výběru nebo, nemá-li dostatek finančních prostředků, právo, aby mu byl poskytnut bezplatně, jestliže to zájmy spravedlnosti vyžadují, právo, aby byli vyslechnuti svědci [viz čl. 6 odst. 3 písm. b), c) a d) Úmluvy]. Efektivní uplatnění všech těchto práv předpokládá, že obviněnému z přestupku budou vytvořeny podmínky pro to, aby projednání přestupku mohl být přítomen. Z tohoto důvodu je také podle čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod garantováno každému právo, aby jeho věc byla projednána v jeho přítomnosti. Jedná se o základní právo požívající ústavněprávní ochrany. Toto právo se mimo jakoukoliv pochybnost vztahuje na řízení, v němž je rozhodováno o oprávněnosti trestního obvinění ve smyslu čl. 6 Úmluvy, tj. i na správní řízení o přestupcích.“*
17. Postupem žalovaného bylo žalobci odepřeno právo vyslýchat a dát vyslýchat svědky proti sobě, konkrétně J. O. a S. G.. Sdělení těchto dvou osob (ať už písemná, nebo ústní) byla klíčovými podklady pro vydání rozhodnutí a představovala důkazy, na nichž žalovaný založil svůj závěr o tom, že je žalobce vinen z jemu vytýkaných přestupků. Žalobce přítom v rámci přestupkového řízení neměl možnost vyslýchat nebo dát vyslýchat tyto osoby, a tím uplatnit svoje právo zaručené čl. 6 odst. 3 písm. d) Úmluvy.
18. Dále lze odkázat na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 23. 11. 2018 č.j. 5 A 97/2014-52: „*Ačkoli se na první pohled může jevit nepodstatné, zda určitá osoba vypoví určité skutečnosti při kontrole bez procesního postavení, nebo v rámci správního řízení jako svědek, rozdíl je kruciólní. V procesním postavení svědka je osoba předně povinna vypovídat pravdu a nic nezamlčet (§ 55 odst. 1 správního řádu), a to pod hrozbou sankce [§ 2 odst. 2 písm. e) a 3 písm. e) zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích; dříve § 21 odst. 1 písm. g) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích]. Dále je správní orgán povinen poskytnout svědkovi poučení o jeho právech a povinnostech (§ 55 odst. 5 správního řádu) a respektovat zákonné případy, kdy výslech není*

možný. Nakonec o výsledku svědka musí být informován účastník řízení, kterému musí být umožněno se výsledku aktivně účastnit (§ 51 odst. 2 správního řádu), tedy zejména mít možnost dbát na zákonnost průběhu úkonu a pokládat svědkovi otázky. Uvedený výčet je pouze demonstrativní, ale je dostačující k tomu, aby ilustroval rozdíl v procesním postavení svědka od osoby jednající se správním orgánem v rámci kontroly. Zvláště v případě správních řízení týkajících se správního trestání, kdy platí v zásadě stejný standard ochrany práv obviněného jako v trestním řízení, bylo nutné jednotlivé svědky řádně vyslechnout a umožnit žalobci se těchto úkonu aktivně účastnit [čl. 6 odst. 3 písm. d) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod].“

19. Jak J. O., tak i S. G. měly být řádně vyslechnuty v rámci přestupkového řízení v postavení svědkyň s tím, že žalobci měla být umožněna účast na takovém ústním jednání, kde měl mít možnost klást svědkyním (ať už přímo, nebo prostřednictvím svého zmocněnce) otázky. Nepostačovala pak písemná či ústní sdělení těchto osob učiněná v průběhu kontroly prováděné žalovaným.
20. K námitce žalobce, že v posuzovaném případě je dána překážka litispendence, soud uvádí, že pod sp. zn. UOOU 12287/15 byla vedena kontrola vykonávaná podle zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole (dále také „zákon o kontrole“). Řízení vedené pod sp. zn. UOOU-11173/16 pak bylo řízením o přestupku (byť zahájené na základě výsledků kontroly). V ust. § 2 zákona č. 255/2015 Sb., o kontrole (dále také „zákon o kontrole“), je stanoveno, že: *Kontrolní orgán při kontrole zjišťuje, jak kontrolovaná osoba plní povinnosti, které jí vyplývají z jiných právních předpisů nebo které jí byly uloženy na základě těchto předpisů.* Je zřejmé, že předmět kontroly (ověření, jak kontrolovaná osoba plní své povinnosti), a předmět přestupkového řízení (zjištění viny obviněného z přestupku a případné uložení správního trestu) se od sebe odlišují. Nemohlo tudíž dojít k porušení zásady *ne bis in idem*.
21. Další žalobcovy námitky (že podpisy signatářů a jejich rodná čísla byla sesbírána na řádné podpisové archy, že byl distribuován dokument náboženské společnosti vysvětlující účel, za jakým podpisy shromažďují, že se žalovaný během správního řízení výrazně přiklání k tvrzením oslovených signatářů a že žalovaný nedostatečně prokázal skutky, ze kterých žalobce vinil) je v dané chvíli předčasné jakkoliv hodnotit. Žalovaný v dalším řízení nařídí ústní jednání, při němž (či při nichž) provede důkaz svědeckými výpověďmi J. O. a S. G.. Žalobce bude na toto (tato) ústní jednání řádně předvolán a bude mu umožněno vyslýchat nebo dát vyslýchat tyto svědkyně. Žalovaný následně v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů (§ 50 odst. 4 správního řádu) zhodnotí takto nově provedené důkazy spolu s již dříve provedenými důkazy a rozhodne ve věci. S ohledem na nezbytnost provedení daných svědeckých výpovědí v řízení před žalovaným je nadbytečné jejich provádění v řízení před soudem; soud proto tomuto návrhu žalobce nevyhověl.
22. Žalovaný v dalším řízení, jestliže dojde k závěru, že žalobce spáchal jemu vytýkané jednání, důkladně posoudí, zda toto jednání představuje přestupek (přestupky) i dle nové právní úpravy (zákon č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů, který s účinností od 24. 4. 2019 zrušil mimo jiné i zákon o ochraně osobních údajů, viz § 67 zákona č. 110/2019 Sb.). Zásada obsažená v čl. 40 odst. 6 Listiny („*Trestnost činu se posuzuje a trest se ukládá podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán. Pozdějšího zákona se použije, jestliže je to pro pachatele příznivější.*“) totiž nepochybně platí i v oblasti správního trestání (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 7. 2018 č.j. 5 As 279/2017-34, bod 12, či nálezy Ústavního soudu ze dne 4. 2. 2020 sp. zn. Pl. ÚS 15/19, bod 24, a ze dne 16. 6. 2020 sp. zn. Pl. ÚS 4/20, bod 19). Pokud by tedy předmětné jednání žalobce nemohlo naplnit

skutkovou podstatu přestupku dle nové právní úpravy, nelze jej pochopitelně uznat vinným.

23. Z výše uvedených důvodů soud zrušil napadené rozhodnutí pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem dle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. Současně soud vyslovil, že se věc vrací k dalšímu řízení žalovanému (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
24. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. a úspěšnému žalobci přiznal jejich náhradu. Zaplacený soudní poplatek z žaloby činí 3.000 Kč. Za jeden úkon právní služby náleží mimosmluvní odměna ve výši 3.100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu]. Žalobci náleží náhrada nákladů řízení za čtyři úkony právní služby, tj. převzetí a příprava zastoupení [§ 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu], podání žaloby [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu] a 2x účast na jednání soudu [§ 11 odst. 1 písm. g) advokátního tarifu]. K této částce (12.400 Kč) je třeba připočíst 1.200 Kč jako paušální náhradu hotových výdajů dle ust. § 13 odst. 4 advokátního tarifu, po zvýšení o částku, která odpovídá příslušné sazbě daně, ve výši 2.856 Kč dle ust. § 57 odst. 2 s. ř. s., neboť právní zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty. Náhrada nákladů řízení tak celkem činí částku ve výši 19.456 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 30. března 2021

JUDr. Marcela Rousková, v.r.
samosoudkyně